

ปัญหามาตรการควบคุมการลักลอบค้าสารตั้งต้นที่ใช้ในการผลิตเมทแอมเฟตามีน
ศึกษากรณี ซูโดอีเฟดรีน

Problem of trafficking control measures relating to a precursor used in
the production of Methamphetamine: case study of Pseudoephedrine

ฉัตรแก้ว ยิ่งศักดิ์มงคล และศิริโรจน์ รัฐประเสริฐ*

คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีปทุม

2410/2 ถนนพหลโยธิน เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร 10900

*E-mail: yuminsol.2534@gmail.com

บทคัดย่อ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเรื่องปัญหามาตรการควบคุมการลักลอบค้าสารตั้งต้นที่ใช้ในการผลิตเมทแอมเฟตามีน ศึกษากรณีซูโดอีเฟดรีน ที่ส่งผลกระทบต่อการใช้งานไปใช้ประโยชน์ให้สอดคล้องกับพันธกรณีตามกฎหมายระหว่างประเทศว่าด้วยยาเสพติด เพื่อหาแนวทางที่เหมาะสมในการแก้ไขปัญหาการบังคับใช้กฎหมายสำหรับการควบคุมการลักลอบค้าและการใช้ประโยชน์ในทางการแพทย์ของประเทศไทยต่อไป จากการศึกษาพบว่า ประการแรก ปัญหาความเหมาะสมในการควบคุมการใช้ประโยชน์ของซูโดอีเฟดรีนทางการแพทย์นั้น การที่ประเทศไทยได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายยาเสพติดหลายครั้งเพื่อให้มีการปราบปรามการลักลอบค้าเมทแอมเฟตามีน ทำให้มีการกำหนดมาตรการควบคุมซูโดอีเฟดรีนที่เข้มงวดจนยากต่อการนำไปใช้ประโยชน์ ซึ่งควรจำกัดการใช้ในกรณีที่มีเหตุผลเท่าที่จำเป็นเพื่อให้สามารถนำไปใช้ประโยชน์ในทางการแพทย์ได้ ประการที่สอง การบังคับใช้กฎหมายในการควบคุมการลักลอบค้าซูโดอีเฟดรีนที่มีความเข้มงวดมากเกินไปจนมีความจำเป็นและมีบทลงโทษที่รุนแรงทำให้เกิดปัญหาผู้ต้องขังเด็ดขาดล้นเรือนจำ และประการสุดท้าย พบว่าการบังคับใช้กฎหมายเพื่อควบคุมการลักลอบค้ายาเสพติดและสารตั้งต้นของประเทศไทยไม่มีประสิทธิภาพ ไม่เป็นไปตามหลักความได้สัดส่วนและไม่สอดคล้องกับอนุสัญญาระหว่างประเทศด้านยาเสพติด

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ จึงเสนอให้มีการแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายยาเสพติดเพื่อปรับลดระดับการควบคุมซูโดอีเฟดรีนให้สอดคล้องกับอนุสัญญาระหว่างประเทศด้านยาเสพติดและมติที่ประชุมสมัชชาสหประชาชาติสมัยพิเศษว่าด้วยปัญหายาเสพติดโลก พ.ศ. 2559 (UNGASS, 2016)

คำสำคัญ: การลักลอบค้ายาเสพติด สารตั้งต้น ซูโดอีเฟดรีน

Abstract

The objectives of this research was to study problem of trafficking control measures, a precursor used in the production of Methamphetamine case study of Pseudoephedrine that impacts on their applications to comply with its obligations under the international convention on narcotic. It results to find appropriate solutions to the problems of Law enforcement for trafficking control measures and for medical purpose.

This research has revealed that, Firstly, the problem appropriate to control that usage for medical. In Thailand, the several amendments of its narcotic law and In order to suppress trafficking of Methamphetamine, there are measures to control pseudoephedrine strict and difficult to apply the benefits. This should limit the use in the case of reason as necessary to be able to can be used for medical purposes. Secondly, the enforcement of laws to control the trafficking of Pseudoephedrine is more stringent than necessary and there are severe penalties causing the inmates to overflow the prison. Finally, it not found that Thailand's enforcement of its law to control trafficking of drug and a precursor is

unreasonably severe and inefficient as the law is inappropriate and does not conform to the international Convention on Drugs.

Therefore, this thesis proposed to amend the drug law to reduce the level of the control over Pseudoephedrine, in compliance with the objectives of the international convention on narcotic, and 2016 Special Session of the General Assembly (UNGASS, 2016).

Keywords: Drug trafficking, Precursor and Pseudoephedrine

1. บทนำ

ในช่วง 40 ปีที่ผ่านมา ประเทศไทยต้องเผชิญสภาพปัญหาการแพร่ระบาดของยาเสพติดอย่างรุนแรง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การแพร่ระบาดของยาเสพติดในกลุ่มแอมเฟตามีน (Amphetamine-Type Stimulants: ATS) เช่น เมทแอมเฟตามีนไฮโดรคลอไรด์และเมทแอมเฟตามีนที่มีแนวโน้มเพิ่มสูงขึ้นอย่างต่อเนื่องในปัจจุบัน โดยข้อมูลสถิติของสำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติดได้รายงานผลการดำเนินงานด้านการจับกุมคดียาเสพติดทั่วประเทศ ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2548-2557 พบว่าในปี พ.ศ. 2557 การจับกุมเมทแอมเฟตามีน มีปริมาณของกลางที่ยึดได้จำนวน 10,099.50 กิโลกรัม เพิ่มขึ้นจากเดิม ในปี พ.ศ. 2548 จำนวน 1,600.74 กิโลกรัม คิดเป็นร้อยละ 63 และการจับกุมเมทแอมเฟตามีนไฮโดร-คลอไรด์ มีปริมาณของกลางที่ยึดได้ในปี พ.ศ. 2557 จำนวน 1,038.98 กิโลกรัม เพิ่มขึ้นจากเดิมในปี พ.ศ. 2548 จำนวน 322.67 กิโลกรัม คิดเป็นร้อยละ 31 (สำนักงาน ป.ป.ส., 2557 : 31) ซึ่งที่ผ่านมาแนวทางในการแก้ไขปัญหาการแพร่ระบาดของยาเสพติดสังเคราะห์ในกลุ่มแอมเฟตามีนของประเทศไทยได้รับอิทธิพลมาจากแนวคิดความไม่สามารถอดทนได้ต่อปัญหายาเสพติด (Zero Tolerance) ซึ่งมุ่งเน้นการบังคับใช้มาตรการทางกฎหมายอย่างเข้มงวดต่อผู้ที่เข้ามาเกี่ยวข้องกับยาเสพติดในทุกรูปแบบ (Criminalization) และให้ความสำคัญกับการใช้บทลงโทษรุนแรง (Punitive Approach) เพื่อข่มขู่ ยับยั้ง ป้องกันไม่ให้เกิดการทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด (สุรศักดิ์ ลิขสิทธิ์วัฒนกุล และ ปกป้อง ศรีสนิท, 2558 : 10 – 15) โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การลักลอบนำเข้าและจำหน่ายเมทแอมเฟตามีน และเมทแอมเฟตามีนไฮโดรคลอไรด์

ที่ผ่านมา การแก้ไขปัญหการแพร่ระบาดของยาเสพติดในกลุ่มแอมเฟตามีนของประเทศไทยได้มีการแก้ไขประกาศกระทรวงสาธารณสุข ฉบับที่ 135 (พ.ศ. 2539) เรื่อง ระบุชื่อและประเภทยาเสพติดให้โทษตาม

พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 ในปี พ.ศ. 2539 ยกย่องการควบคุมยาเสพติดในกลุ่มแอมเฟตามีนจากเดิมที่เป็นวัตถุออกฤทธิ์ ประเภท 2 ตามพระราชบัญญัติวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท พ.ศ. 2518 ให้เป็นยาเสพติดให้โทษในประเภท 1 ตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 (ประกาศกระทรวงสาธารณสุข ฉบับที่ 135 (พ.ศ. 2539)) ส่งผลให้ต้องมีการยกระดับการควบคุมซูโดอีเฟดรีน “วัตถุตำรับเดี่ยว” จากเดิมที่เป็นวัตถุออกฤทธิ์ ประเภท 3 ตามพระราชบัญญัติวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท พ.ศ. 2518 ให้เป็นวัตถุออกฤทธิ์ ประเภท 2 ตามพระราชบัญญัติวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท พ.ศ. 2518 โดยการแก้ไขประกาศกระทรวงสาธารณสุข ฉบับที่ 97 (พ.ศ. 2539) เรื่อง ระบุชื่อและจัดแบ่งประเภทวัตถุออกฤทธิ์ รวมทั้งในปี พ.ศ. 2545 ได้มีการแก้ไขพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 เพื่อปรับลดเกณฑ์ปริมาณการครอบครองยาเสพติดให้โทษในประเภท 1 (ประกาศกระทรวงสาธารณสุข ฉบับที่ 97 (พ.ศ. 2539))

จนกระทั่งในช่วงปี พ.ศ. 2551-2554 ได้เกิดปัญหาการกว้านซื้อซูโดอีเฟดรีน “ตำรับยาสูตรผสม” เพิ่มมากขึ้น ทำให้ในปี พ.ศ. 2555 ได้มีการยกระดับการควบคุมซูโดอีเฟดรีนจากเดิม ที่เป็นวัตถุออกฤทธิ์ ประเภท 3 ตามพระราชบัญญัติวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท พ.ศ. 2518 ให้เป็นวัตถุออกฤทธิ์ ประเภท 2 ตามพระราชบัญญัติวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท พ.ศ. 2518 (ประกาศกระทรวงสาธารณสุข เรื่อง กำหนดปริมาณการมีไว้ในครอบครองหรือใช้ประโยชน์ซึ่งวัตถุออกฤทธิ์ในประเภท 1 หรือประเภท 2 พ.ศ. 2555 ลงวันที่ 3 เมษายน พ.ศ. 2555) และตลอดจนได้มีการแก้ไขกำหนดปริมาณการมีไว้ในครอบครองหรือใช้ประโยชน์ซึ่งวัตถุออกฤทธิ์ ประเภท 1 หรือประเภท 2 (ประกาศกระทรวงสาธารณสุข ฉบับที่ 97 (พ.ศ. 2539)) เพื่อให้มาตรการควบคุมการใช้ประโยชน์ ซูโดอีเฟดรีนนั้นมีความเข้มงวดมากขึ้นกว่าเดิม (จินทนา ปานปรีชา และวิภา เต็งอภิชาติ, 2553:25

- 28) อันจะเป็นการป้องกันไม่ให้เกิดการก่อกวนซื้อซูดออีเฟดรีนจากตลาดยาเข้าสู่ตลาดการค้ายาเสพติดที่ผิดกฎหมาย เพื่อไปใช้เป็นสารตั้งต้นในการผลิตยาเสพติดในกลุ่มแอมเฟตามีน ในขณะที่เดียวกันมาตรการควบคุมซูดออีเฟดรีนที่เข้มงวดกล่าวนั้นส่งผลต่อการเข้าถึงและการนำซูดออีเฟดรีนมาใช้ประโยชน์ทางการแพทย์ได้ยากยิ่งขึ้น

อย่างไรก็ดี แม้ที่ผ่านมาประเทศไทยได้นำมาตรการทางกฎหมายที่เข้มงวด และตลอดจนโทษที่รุนแรงมาใช้เป็นแนวทางในการแก้ไขปัญหาการแพร่ระบาดของยาเสพติดในกลุ่มแอมเฟตามีน แต่ในปัจจุบันสภาพปัญหาการแพร่ระบาดของยาเสพติดในกลุ่มแอมเฟตามีนในประเทศไทยก็ยังมีสถิติเพิ่มสูงขึ้น รวมทั้งการลักลอบนำเข้า ส่งออก จำหน่ายซูดออีเฟดรีนก็ยังปรากฏให้เห็นเป็นข่าวอยู่อย่างต่อเนื่อง

จากสภาพปัญหาที่ได้กล่าวมาในข้างต้น นำไปสู่ประเด็นการศึกษาวิจัยวิทยานิพนธ์ภายใต้หัวข้อ “ปัญหามาตรการควบคุมการลักลอบค้าสารตั้งต้นที่ใช้ในการผลิตเมทแอมเฟตามีน ศึกษากรณี ซูดออีเฟดรีน”

2. วัตถุประสงค์การวิจัย

2.1 เพื่อศึกษาสภาพปัญหาการบังคับใช้กฎหมาย เพื่อควบคุมการลักลอบค้าและใช้ประโยชน์ซูดออีเฟดรีนในทางการแพทย์

2.2 เพื่อศึกษาแนวคิด ทฤษฎีการกำหนดความผิดและการลงโทษทางอาญา และหลักความได้สัดส่วน หลักการลงโทษที่ได้สัดส่วน ในกรณีการควบคุมการลักลอบค้าและใช้ประโยชน์ซูดออีเฟดรีนในทางการแพทย์

2.3 เพื่อศึกษาเปรียบเทียบมาตรการทางกฎหมายในการควบคุมการลักลอบค้าและใช้ประโยชน์ซูดออีเฟดรีนในทางการแพทย์ตามกฎหมายต่างประเทศและกฎหมายในประเทศไทย ภายใต้พันธกรณีตามกฎหมายระหว่างประเทศว่าด้วยยาเสพติด

2.4 เพื่อศึกษาแนวทางที่เหมาะสมในการแก้ไขปัญหาการบังคับใช้กฎหมายเพื่อควบคุมการลักลอบค้าและใช้ประโยชน์ซูดออีเฟดรีนในทางการแพทย์ของประเทศไทย

3. วัสดุอุปกรณ์และวิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษานี้ ใช้วิธีการศึกษาเชิงคุณภาพ โดยการวิจัยเอกสาร (Documentary Research) ได้แก่ การศึกษาค้นคว้าข้อมูลจากตำรา บทความ เอกสารทางวิชาการ กฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับ และข้อมูลการสืบค้นระบบสารสนเทศ แล้วนำมาวิเคราะห์โดยอาศัยหลักเกณฑ์ตามกฎหมายอาญา และการสัมภาษณ์ข้อมูลเชิงลึกกับผู้เชี่ยวชาญเฉพาะด้าน (Deep Interview)

4. ผลการวิจัย

จากการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดประเด็นปัญหาที่จะนำมาศึกษาวิเคราะห์ ไว้ 3 ประเด็นดังต่อไปนี้

ประเด็นแรก วิเคราะห์ปัญหาความเหมาะสมในการควบคุมการใช้ประโยชน์ซูดออีเฟดรีนทางการแพทย์

อนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยวัตถุออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท ค.ศ. 1971 1971 (The Convention on Psychotropic Substances, 1971) มีวัตถุประสงค์ที่จะควบคุมการใช้วัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาทเพื่อมิให้นำไปใช้ในทางที่ผิด ควบคู่ไปกับการให้หลักประกันว่าไม่ควรมีการจำกัดการควบคุมมากเกินไปจนทำให้ยากต่อการนำวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาทไปใช้ประโยชน์ได้ (บุศรา เข้มทอง, 2558 : 1-2) ซึ่งตลอดระยะเวลาที่ผ่านมาประเทศไทยได้มีการแก้ไขกฎหมายเกี่ยวกับการควบคุมซูดออีเฟดรีนโดยได้มีการยกระดับการควบคุมซูดออีเฟดรีน “วัตถุตำรับเดี่ยว” จากเดิมที่เป็นวัตถุออกฤทธิ์ในประเภท 3 ตามพระราชบัญญัติวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท พ.ศ. 2518 ให้เป็นวัตถุออกฤทธิ์ในประเภท 2 ตามพระราชบัญญัติวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท พ.ศ. 2518 โดยการแก้ไขประกาศกระทรวงสาธารณสุข ฉบับที่ 97 (พ.ศ. 2539) เรื่องระบุชื่อและจัดแบ่งประเภทวัตถุออกฤทธิ์ จนกระทั่งในช่วงปี พ.ศ. 2551-2554 ได้เกิดปัญหาการก่อกวนซูดออีเฟดรีน “ตำรับยาสูตรผสม” เพิ่มมากขึ้น ทำให้ในปี พ.ศ. 2555 ได้มีการยกระดับการควบคุมซูดออีเฟดรีนจากเดิมที่เป็นวัตถุออกฤทธิ์ ประเภท 3 ตามพระราชบัญญัติวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท พ.ศ. 2518 ขึ้นเป็นวัตถุออกฤทธิ์ประเภท 2 ตามพระราชบัญญัติวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท พ.ศ. 2518 ตลอดจนมีการแก้ไข เรื่อง การกำหนดปริมาณการมีไว้

ในครอบครองหรือใช้ประโยชน์ซึ่งวัตถุออกฤทธิ์
ประเภท 1 หรือประเภท 2 (ประกาศกระทรวงสาธารณสุข
เรื่อง กำหนดปริมาณการมีไว้ในครอบครองหรือใช้ประโยชน์
ซึ่งวัตถุออกฤทธิ์ในประเภท 1 หรือประเภท 2 พ.ศ. 2555
ลงวันที่ 3 เมษายน พ.ศ. 2555) เพื่อให้มาตรการควบคุมการ
ใช้ประโยชน์ซูโดอีเฟดรีนมีความเข้มงวดมากขึ้นกว่าเดิม อัน
เป็นการป้องกันไม่ให้มีการกว้านซื้อซูโดอีเฟดรีนจากตลาด
ยาเข้าสู่ตลาดการค้ายาเสพติดที่ผิดกฎหมายเพื่อนำไปใช้เป็น
สารตั้งต้นในการผลิตยาเสพติดในกลุ่ม

แอมเฟตามีน

แต่อย่างไรก็ตาม ต่างประเทศได้มีมาตรการควบคุม
ทางกฎหมายที่สนับสนุนไม่ให้เกิดการนำซูโดอีเฟดรีน
ไปใช้ประโยชน์มากเกินไปจนเกิดความจำเป็น ยกตัวอย่างเช่น
ประเทศสหรัฐอเมริกา ได้มีการตราพระราชบัญญัติว่าด้วย
การป้องกันการเพิ่มปริมาณเมทแอมเฟตามีน ค.ศ. 2000
(Methamphetamine Anti-Proliferation Act, 2000
(MAPA)) ซึ่งมีข้อกำหนดในการจัดการกับปัญหาการใช้ซูโด
อีเฟดรีนที่อยู่ในรูปแบบของผลิตภัณฑ์ที่สามารถใช้เป็น
สารตั้งต้นในการผลิตเมทแอมเฟตามีน โดยได้กำหนดเกณฑ์
ขั้นต่ำสุดสำหรับการซื้อขายที่มีซูโดอีเฟดรีนในแต่ละคราวไว้ใน
ปริมาณ 9 กรัมต่อครั้ง และเพิ่มข้อกำหนดว่าให้บรรจุ
ผลิตภัณฑ์ในตัวบรรจุภัณฑ์ที่มีสารเคมีที่เป็นสารตั้งต้นได้ไม่
เกิน 3 กรัม (Patricia R. Freeman and Jeffery Talbert,
2012 : 6-7) เป็นต้น

กล่าวโดยสรุป การที่ประเทศไทยได้มีการกำหนด
มาตรการควบคุมซูโดอีเฟดรีนที่เข้มงวดมากเกินไปจน
จึงเป็นปัญหาในการเข้าถึงและการนำซูโดอีเฟดรีนไปใช้
ประโยชน์มากยิ่งขึ้น ซึ่งโดยปกติแล้วควรที่จะกำหนดให้มี
การใช้ประโยชน์เป็นหลัก ส่วนการจำกัดการนำไปใช้
ประโยชน์ทางการแพทย์ ควรที่จะกำหนดเป็นการจำกัดใน
กรณีที่มีเหตุผลเท่าที่จำเป็น เช่น เป็นการจำกัดในกรณี
ป้องกันความเสียหายอันเกิดจากการนำไปใช้ในทางที่ผิด
หรือเป็นอันตรายแก่สังคมส่วนรวม มากกว่าเหตุผลที่จะ
นำไปการใช้ประโยชน์ทางการแพทย์

ประเด็นที่สอง วิเคราะห์ปัญหาการบังคับใช้ ในการควบคุมการลักลอบค้าซูโดอีเฟดรีน

อนุสัญญาระหว่างประเทศว่าด้วยยาเสพติด มี
วัตถุประสงค์ที่มุ่งเน้นให้มีการปราบปรามการกระทำ
ความผิดที่เกี่ยวข้องกับการลักลอบค้ายาเสพติดและ วัตถุที่

ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท โดยกำหนดให้ประเทศภาคี
จะต้องอนุวัติการกฎหมายภายในประเทศให้การกระทำที่
เกี่ยวข้องกับการลักลอบค้ายาเสพติดเป็นความผิดอาญาที่มี
โทษจำคุก เพื่อเป็นการป้องกันและปราบปรามการลักลอบค้า
ยาเสพติด ซึ่งซูโดอีเฟดรีนเป็นวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและ
ประสาทที่อยู่ภายใต้การควบคุมของอนุสัญญา
สหประชาชาติว่าด้วยการต่อต้านการลักลอบค้ายาเสพติด
และวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท ค.ศ. 1988 ที่
สามารถนำไปใช้ในการผลิตเมทแอมเฟตามีน ที่อยู่ภายใต้
การควบคุมของอนุสัญญาว่าด้วยวัตถุออกฤทธิ์ต่อจิตและ
ประสาท ค.ศ. 1971 ได้

สำหรับการแก้ไขกฎหมายภายในประเทศไทยที่
ผ่านมา ได้มีการแก้ไขประกาศกระทรวงสาธารณสุข ฉบับที่
135 (พ.ศ. 2539) เรื่อง ระบุชื่อและประเภทยาเสพติดให้
โทษตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 ในปี
พ.ศ. 2539 ยกระดับการควบคุมยาเสพติดในกลุ่มแอมเฟตา
มีน จากเดิมที่เป็นวัตถุออกฤทธิ์ ประเภท 2 ตาม
พระราชบัญญัติ วัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท พ.ศ.
2518 ให้เป็นยาเสพติดให้โทษในประเภท 1 ตาม
พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 รวมทั้งในปี
พ.ศ. 2545 ได้มีการแก้ไขพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ
พ.ศ. 2522 เพื่อปรับลดเกณฑ์ปริมาณการครอบครองยาเสพ
ติดให้โทษในประเภท 1 จึงทำให้เกิดปัญหาการลักลอบค้าซูโด
อีเฟดรีน ซึ่งเป็นวัตถุออกฤทธิ์ ประเภท 2 ที่สามารถนำไปผลิต
ยาเสพติดกลุ่มดังกล่าวเพิ่มสูงขึ้น ซึ่งเป็นผลมาจากความ
ต้องการที่จะควบคุมการแพร่ระบาดของยาเสพติดในกลุ่มแอม
เฟตามีน และส่งผลให้การบังคับใช้กฎหมายมีบทลงโทษที่
รุนแรงขึ้น โดยนำเอาโทษจำคุกมาใช้เป็นมาตรการในการ
ป้องกันการกระทำที่เกี่ยวข้องกับการใช้ยาเสพติดในทางที่ผิด
ทุกกรณี และส่งผลต่อการนำซูโดอีเฟดรีนไปใช้ประโยชน์ในทาง
การแพทย์มากยิ่งขึ้นด้วย

กล่าวโดยสรุป การบังคับใช้กฎหมายและมาตรการ
ควบคุมที่เข้มงวดมากเกินไปจนถึงความจำเป็น รวมถึงบทลงโทษเกี่ยวกับ
ความผิดยาเสพติดและวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาทที่
รุนแรงส่งผลให้เกิดปัญหาผู้ต้องขังเด็ดขาดล้นเรือนจำ

ประเด็นที่สาม วิเคราะห์แนวทางที่เหมาะสมในการ ควบคุมการลักลอบค้าและใช้ประโยชน์ซูโดอีเฟดรีนในทาง การแพทย์ของประเทศไทย

จากที่ได้กล่าวมาแล้วในข้างต้น แม้ว่าจะมีการยกระดับยาเสพติดในกลุ่มแอมเฟตามีนจากวัตถุออกฤทธิ์ประเภท 2 เป็นยาเสพติดให้โทษในประเภท 1 ให้อยู่ภายใต้การควบคุมของพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 และส่งผลให้มีการยกระดับซูโดอีเฟดรีนเป็นวัตถุที่ออกฤทธิ์ ประเภท 2 ให้อยู่ภายใต้การควบคุมของพระราชบัญญัติวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท พ.ศ. 2518 และมีบทลงโทษที่รุนแรง แต่ก็ยังไม่สามารถแก้ไขปัญหามารยาตของยาเสพติดในกลุ่มแอมเฟตามีน รวมถึงปัญหาการลักลอบค้าซูโดอีเฟดรีนได้ ทั้งนี้ หากพิจารณาตามแนวคิดของอนุสัญญาว่าด้วยวัตถุออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท ค.ศ. 1971 ที่ว่า “ไม่ควรจะมีการจำกัดการนำเข้าซูโดอีเฟดรีนไปใช้ประโยชน์ เพราะการยกระดับการควบคุมดังกล่าวไม่สามารถแก้ไขปัญหามารยาตของยาเสพติดในกลุ่มแอมเฟตามีนได้จริง ดังนั้น การยกระดับจึงไม่ใช่สิ่งที่จำเป็นสำหรับการแก้ปัญหาดังกล่าว อีกทั้ง มติที่ประชุมสมัชชาสหประชาชาติสมัยพิเศษว่าด้วยปัญหาเสพติดโลก (United Nations General Assembly Special Session: UNGASS, 2016 (UNGASS)) ได้สนับสนุนให้ยกเลิกใช้กฎหมายที่มีมาตรการลงโทษที่รุนแรงเกินจำเป็นซึ่งทำให้ประเทศไทยควรจะต้องมีการปรับระดับการควบคุมยาเสพติดในกลุ่มแอมเฟตามีน และต้องมีการปรับระดับการควบคุมซูโดอีเฟดรีนใหม่ เพื่อให้สอดคล้องกับการควบคุมยาเสพติดในกลุ่มแอมเฟตามีนด้วยเช่นกัน

5. บทสรุป

จากการศึกษาวิจัยสรุปได้ว่า การควบคุมยาเสพติดและสารตั้งต้นที่ใช้ในการผลิตยาเสพติดในกลุ่มแอมเฟตามีนในปัจจุบันไม่มีประสิทธิภาพ และไม่สามารถแก้ไขปัญหามารยาตของยาเสพติดในกลุ่มแอมเฟตามีนได้จริง ดังนั้น จึงไม่สมเหตุสมผลที่จะให้มีการจำกัดการใช้ประโยชน์ซูโดอีเฟดรีนในทางการแพทย์ในปัจจุบัน ผู้วิจัยจึงได้เสนอให้มีการแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายยาเสพติดเพื่อปรับลดระดับการควบคุมยาเสพติดในกลุ่มแอมเฟตามีนลงจากยาเสพติดให้โทษในประเภท 1 เป็นวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาทประเภท 2 และปรับลดระดับซูโดอีเฟดรีน ลงเป็นวัตถุที่ออกฤทธิ์ ประเภท 3 ภายใต้การควบคุมตามพระราชบัญญัติวัตถุ

ที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท พ.ศ. 2559 เพื่อให้สอดคล้องและเป็นไปตามวัตถุประสงค์ของอนุสัญญาระหว่างประเทศด้านยาเสพติด และมติที่ประชุมสมัชชาสหประชาชาติสมัยพิเศษว่าด้วยปัญหาเสพติดโลก พ.ศ. 2559

6. บรรณานุกรม

พระราชบัญญัติวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท พ.ศ. 2518

ประกาศกระทรวงสาธารณสุข ฉบับที่ 97 (พ.ศ. 2539)

ประกาศกระทรวงสาธารณสุข ฉบับที่ 135 (พ.ศ. 2539) เรื่อง ระบุชื่อและประเภทยาเสพติดให้โทษ

ประกาศกระทรวงสาธารณสุข เรื่อง กำหนดปริมาณการมีไว้ในครอบครองหรือใช้ประโยชน์ซึ่งวัตถุออกฤทธิ์ในประเภท 1 หรือประเภท 2 พ.ศ. 2555 ลงวันที่ 3 เมษายน พ.ศ. 2555

อนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยวัตถุออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท ค.ศ. 1971 1971 (The Convention on Psychotropic Substances, 1971)

Methamphetamine Anti-Proliferation Act, 2000 (MAPA)

จันทนา ปานปรีชา และวิภา เต็งอภิชาติ. การศึกษามาตรการแก้ไขปัญหามารยาตลักลอบนำเข้า – ส่งออกซูโดอีเฟดรีน (Pseudoephedrine) ตำรับยาสูตรผสม. เอกสารวิชาการ กองควบคุมวัตถุเสพติด สำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา.

บุศรา เข้มทอง. (2558). กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติดในประเทศไทย. กลุ่มงานบริการวิชาการ 3 สำนักวิชาการ.

สุรศักดิ์ ลิขสิทธิ์วัฒนกุล และปกป้อง ศรีสนิท. (2558). รายงานฉบับสมบูรณ์ โครงการศึกษาวิจัย เรื่อง การศึกษาเพื่อพัฒนาแนวทางการลงโทษ: หลักการลงโทษที่ได้สัดส่วน กรณีคดียาเสพติดให้โทษ. สำนักกิจการในพระราชดำริพระเจ้าหลานเธอ พระองค์เจ้าพัชรกิติยาภา สำนักงานปลัดกระทรวงยุติธรรม.

สำนักงาน ป.ป.ส.. ผลการปราบปรามยาเสพติดทั่วประเทศ ประจำปี 2557. (2557) : กระทรวงยุติธรรม

Patricia R. Freeman and Jeffery Talbert. (2012).
Impact of State Laws Regulating
Pseudoephedrine on Methamphetamine
Trafficking and Abuse. National
Association of State Controlled Substances
Authorities.